

VRAK PÅ HAVETS BOTTEN

Recension av barnboken "VRAK PÅ HAVETS BOTTEN" av Tim Saxe Lögberg

Hej!

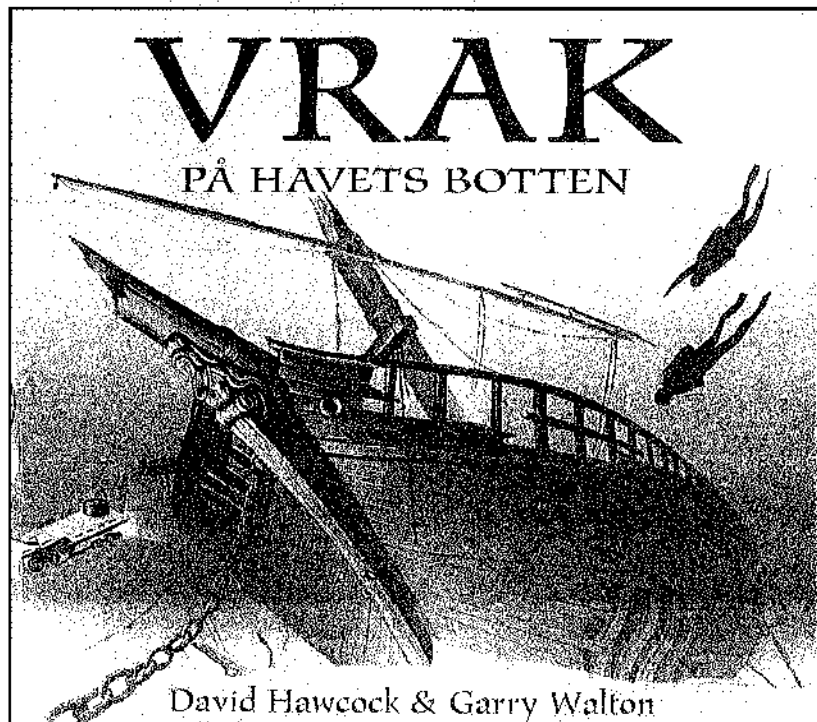
Jag heter Tim Saxe Lögberg och nu är det bara 14 år och 9 månader kvar tills jag fyller 16 och får ta dykarcertifikat! Sen har jag äntligen chansen att besöka alla vrak på Östersjöns botten. Tills dess får jag nöja mig med babysim och alla barnböcker mamma öser över mig. Hon säger att jag är en bokslukare, men det är inte sant! Jag har ALDRIG slukat någon bok! Tuggat och gnagt, ja visst! Men slukat - ICKE! Dessutom säger mamma att det bästa som finns är en GOD BOK och hur ska jag kunna avgöra om en bok är god om jag inte får smaka på den!?

Nu ska jag berätta om en av böckerna som jag har fått av mamma. Boken heter: "VRAK PÅ HAVETS BOTTEN" och är skriven av David Hawcock. Ritat har en kille som heter Garry Walton gjort och hon som har översatt boken till svenska heter Åsa Forsberg. Det bokförlag som varit klokt nog att inse att vi i min ålder är nästa (näja, näst-nästa då) decenniums marinarkeoologer, heter Carlsen.

Jag tycker att Garry har ritat jättefina bilder, inte såna där som mamma ritar, utan bilder som ser nästan verkliga ut. De föreställer fartyg från många olika länder och tidsåldrar. Texten berättar om allt ifrån etruskiska handelsfartyg till stora passagerarfartyg som Titanic.

På det allra första uppslaget möter vi Vasa, både när hon ligger på botten och efter det att hon har bärgats. På botten kan man se hur dykarna arbetar på henne. Mamma säger att det är tungdykare, men om det är sant vet jag inte. Jag tycker inte att de ser ett dugg tyngre ut än min pappa och han är ju ingen tungdykare!

När mamma läser boken för mig försöker hon vara pedagogisk (hon påstår att det heter så) och säger till mig att "titta så försiktig man måste vara när man sysslar med gamla saker" Det finns ett stänk av förebråelser i hennes röst, men det låtsas jag inte om. Hade det inte varit för HENNE skulle jag ALDRIG ha ramlat ner från skrivbordet och då skulle hennes gamla kritpipa varit hel än

idag! Men hon skrek ju så förfärligt att jag tappade balansen. Men tillbaks till boken. För mammas skull, brukar jag ibland sitta stilla och lyssna när hon läser, men det roligaste är när jag får blåddra själv. Boken är nämligen en "popp-upp" bok, vilket t ex innebär att man på ett uppslag ser Mary Rose med svällande segel i tre dimensioner och på ett annat kan man, genom att vrida på ett hjul, få se hur ett vrak kan se ut på ekolod. Genom att dra i en remsa får man själv bärga en amfora från havets botten.

Nu till nackdelarna. För såna finns det. T ex så håller boken väldigt dåligt. Den verkar inte vara gjord för att vare sig tuggas på eller ryckas i och den blev sig aldrig riktigt lik efter att jag doppat den i toaletten. Blåbärsfläckar går dock bort ganska bra. Mamma säger att jag är ovarsam, men det är jag INTE, jag är bara nyfiken och framåt. För det har pappa sagt.

Att få ha boken för sig själv är nästan omöjligt. Otaliga gånger har jag kommit på pappa när han med ett förnöjsamt leende på läpparna sitter och snurrar på pappersekolodet (och han som har ett alldeles riktigt ekolod att leka med!). Mamma är inte bättre hon, när jag har läst boken lägger jag den förstås alltid på nå't bra ställe, t

ex under köksbordet eller bakom soffan, men tror du den får ligga kvar där? ICKE! När jag vaknar efter min tupplur så står den alltid, utom räckhåll för mig, i MAMMAS bokhylla. Ibland är jag tvungen att vråla i flera minuter innan hon plockar ner den.

Om du, trots detta, skulle vilja ha "VRAK PÅ HAVETS BOTTEN" så prata med dina föräldrar. Säg åt dem att boken är viktig för din personliga utveckling (vuxna älskar sånt). Om du inte kan prata än - SKRIK! En väl beprövad och nästan alltid fungerande metod. Förr eller senare listar dina föräldrar ut varför du skriker och de gör då en snabb omprioritering och kommer fram till att de nog klarar sig utan den där dyra prylen de hade tänkt köpa. Istället kastar de sig i bilen och kör till närmaste bokhandel där de förser dig med ett alldeles eget exemplar av "VRAK PÅ HAVETS BOTTEN". Det är i detta ögonblick du ska tystna, ge dem ett soligt leende och återgå till att vara den ängel (de tror att) du egentligen är!

Mycket nöje och lycka till!!!

TIM SAXE LÖGDBERG
(eftersom "på-knappen" på datorn är så trög så fick min mamma, Christina Nilsson, hjälpa till lite)